

Антун Гледжевич

Тиква и бор

Тиква с лазещи ластари
тъй високо се издигна,
че овошки изпревари –
до върха на бор достигна.
Самохвалка и надменна,
тя прегърна здраво клона
и доволна, възхитена,
дигна взор към небосклона.

Почна да се смее бора,
изруга я, вежди свъси,
но възвишен, заговори
с думи праведни и къси: –
Твойта слава кратко трае!
Щом завее зимен вятър,
осланена, то се знае,
ти ще рухнеш на земята.

КРАЙ

© Иван Коларов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедьоври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3958>]